

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. I. E.**, zastoupen JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou se sídlem Žilkova 1060/65, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2021, č. j. 34 Ad 9/2019-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky JUDr. Romany Lužné **se určuje** částkou **3 146 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2019, č. j. X, žalovaná zamítla žádost žalobce (stěžovatele) o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v relevantním znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná následně rozhodnutím ze dne 7. 8. 2019, č. j. X, zamítla námitky stěžovatele proti zmíněnému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalovaná svůj závěr postavila na tom, že důchodový věk stěžovatele je 63 let a 4 měsíce a že ke dni 4. 11. 2018, od něhož stěžovatel žádal o přiznání starobního důchodu, stěžovatel získal pouze 30 roků a 147 dnů celkové doby pojištění a nesplnil tedy podmínku 34 let doby pojištění danou § 29 odst. 1 písm. j) zákona o důchodovém pojištění. Dále stěžovatel získal pouze 21 roků a 141 dnů doby pojištění ve smyslu § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (tj. „čistě odpracovaných“ let pojištění, bez započtení náhradních dob pojištění), nesplnil tedy ani podmínku 30 let takto definované doby pojištění dle § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Stěžovatel nesplnil ani podmínky § 29 odst. 3 písm. b) zmíněného zákona, neboť ke dni 4. 11. 2018 sice splnil dobu pojištění požadovanou tímto ustanovením (15 let pojištění bez náhradních dob), nedosáhl však

k uvedenému datu věku o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 zákona o důchodovém pojištění pro muže stejného data narození, tedy nedosáhl 68 let a 4 měsíců.

[3] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalované o zamítnutí námitek žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 25. 11. 2021, č. j. 34 Ad 9/2019-65, zamítl. Ke stěžovatelovu tvrzení, že mělo být zohledněno období od 12. 10. 1999 do 31. 5. 2007 jako doba, kdy byl stěžovatel účasten pojištění, neboť ukončení jeho pracovního poměru bylo neplatné, krajský soud konstatoval, že základním důkazním prostředkem k osvědčení doby pojištění jsou evidenční listy důchodového pojištění. Není povinností správního orgánu, aby sám zjišťoval či vyhledával skutečnosti ve prospěch žadatele o starobní důchod tak, aby mu byla uznána jako doba pojištění i doba, na kterou správní orgán nahlíží jako na období, kdy žadatel pojištěn nebyl. Žalovaná vychází primárně ze své evidence, kterou pojištění stěžovatele v požadovaném období neprochází. Stěžovatel s výjimkou tvrzení, že jeho pracovní poměr v tomto období i nadále trval, nenavrhl k důkazu nic, čím by takové tvrzení bylo možné osvědčit.

[4] Otázky (ne)platnosti ukončení pracovního poměru řeší soudy v občanském soudním řízení, přičemž stěžovatel při jednání krajského soudu potvrdil, že takové řízení dosud nevyvolal. Rozhodnutí soudu, jímž byl shledán správce konkurzní podstaty, jenž měl se stěžovatelem pracovní poměr ukončit, podjatým, není soudním rozhodnutím, jímž by mohla být otázka neplatnosti ukončení pracovního poměru řešena, a neprokazuje, že k ukončení pracovněprávního vztahu stěžovatele došlo neplatně. Celková započitatelná doba pojištění stěžovatele pro účely posouzení nároku na starobní důchod je uvedena v osobním listu důchodového pojištění ze dne 28. 6. 2019, jenž je součástí prvostupňového rozhodnutí a dle kterého stěžovatel získal do 4. 11. 2018 celkem 11 097 dnů pojištění, tj. 30 roků a 147 dnů, z toho činila doba pojištění bez náhradních dob 7 806 dnů, tj. 21 roků a 141 dnů. Stěžovatel k požadovanému dni přiznání starobního důchodu nedosáhl ani již zmiňovaného potřebného věku pro nárok na starobní důchod dle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, tedy 68 let a 4 měsíců.

[5] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost (následně doplněnou též ustanovenou zástupkyní), v níž obdobně jako v žalobě uplatňuje řadu tvrzení týkajících se jeho údajného pracovního poměru u subjektu Ing. I. E., IČO X (o němž stěžovatel tvrdí, že jde o právnickou osobu, resp. dokonce „společnost“, avšak dle obchodního rejstříku se jedná o fyzickou osobu-podnikatele, tedy o stěžovatele samého, což vyplývá i z evidence úpadců, podle níž bylo se stěžovatelem jakožto s fyzickou osobou vedeno konkurzní řízení – pozn. NSS), resp. jeho konkurzu, jednání správců konkurzní podstaty a souvisejících soudních sporů. Stěžovatel tvrdí, že u tohoto subjektu, zapsaného dne 4. 2. 1991 do tehdejšího podnikového rejstříku (jímž je ovšem on sám – pozn. NSS), který nazývá „rodinnou společností“, působil jako „statutární orgán“ a poté od 1. 4. 1993 měl být jeho zaměstnancem na pozici generálního ředitele, přičemž jeho pracovní poměr měl být od 6. 10. 1995 nahrazen novou smlouvou. Tento pracovní poměr měl dle přípisu tehdejšího správce konkurzní podstaty stěžovatele, JUDr. Jana Kovaříka, ze dne 28. 6. 2000 skončit k 11. 10. 1999, podle stěžovatele však prokazatelně trval i po tomto datu a údajně trvá doposud. Skutečnost, že se stěžovatelem nebyl nikdy platně rozvázán pracovní poměr, má plynout z vyjádření prvního správce konkurzní podstaty stěžovatele, JUDr. Aleny Javůrkové, ze dne 12. 3. 2004. Ta podle stěžovatele také potvrdila, že stěžovatele na základě

pokračování

uzavřeného pracovního poměru jmenovala do funkce ředitele a žádný pracovní poměr s ním po dobu trvání své funkce nerozvázala. Stěžovatel tak dle svého tvrzení zůstal zaměstnancem i v konkurzním řízení. Dále z tohoto vyjádření podle stěžovatele plyne, že JUDr. Alena Javůrková se stěžovatelem jednala jako se statutárním orgánem, nikoliv jako s osobou samostatně výdělečně činnou, přičemž zmíněný „subjekt“ považovala za společnost, a nikoliv za živnost fyzické osoby (stěžovatele samého). Stěžovatel nemá možnost právně se bránit ve věci neplatné výpovědi z pracovního poměru, neboť mu dosud nebyl pracovní poměr ukončen žádným právním úkonem. Stěžovatel dle svého tvrzení podal úspěšnou „žalobu“ na podjatost správce konkurzní podstaty, JUDr. Jana Kovaříka, takže tato osoba se s ním nemohla na ukončení jeho pracovního poměru dohodnout. Stěžovatel je tak přesvědčen, že jeho pracovní poměr stále trvá a že tedy splnil „*předepsaný počet let zaměstnání*“ a měl mu být přiznán starobní důchod v plné výši.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že stěžovateli byly veškeré doby pojištění, které jsou v její evidenci, zohledněny, potřebné doby pojištění však dosaženo nebylo. Stěžovatel v námitkovém řízení nedoložil žádné nové dokumenty, přičemž pokud je doloží, žalovaná jeho věc opětovně posoudí. Žalovaná konstatovala, že vychází primárně ze své evidence, kterou pojištění stěžovatele v období po 11. 10. 1999 neprochází. Ve vztahu k tomuto období nejsou k dispozici evidenční listy důchodového pojištění a stěžovatel nenavrlh k důkazu nic, čím by takové tvrzení bylo možné osvědčit. Při rozhodování o nároku na starobní důchod a jeho výši lze přitom zohlednit pouze doby pojištění, jejichž existence je věrohodně prokázána. Otázky neplatnosti ukončení pracovního poměru řeší soudy v občanském soudním řízení. Rozhodnutí soudu ve vztahu ke konkurznímu řízení neprokazuje, že k ukončení pracovněprávního vztahu stěžovatele došlo neplatně. Ve veřejném rejstříku je stěžovatel pod IČO X zapsán po celou dobu jako fyzická osoba-podnikatel. S ohledem na uvedené žalovaná navrhlh, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl totiž rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nejedná se již jen o „*věci mezinárodní ochrany*“, nýbrž o všechny „*věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce*“.

[9] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz).

O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že mělo být zohledněno období po 11. 10. 1999 jako doba, kdy byl účasten pojištění, přičemž svůj nárok odvozuje od tvrzení, že jeho pracovní poměr se subjektem Ing. I. E., IČO X (což je ovšem paradoxně, jak již bylo konstatováno, stěžovatel sám) dosud nebyl ukončen, a tedy i nadále trvá.

[12] Podle § 2 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je účast na pojištění povinná pro fyzické osoby uvedené v § 5 tohoto zákona. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně pojištění účastni mj. zaměstnanci v pracovním poměru. Podle § 5 odst. 4 zákona o důchodovém se za zaměstnance v pracovním poměru *„pro účely tohoto zákona považuje podle pojištění též osoba činná v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovněprávními předpisy pro jeho vznik“*.

[13] Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění je po 31. 12. 1995 dobou pojištění doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 a § 5 odst. 4 téhož zákona, za kterou bylo v České republice zaplacen pojištění. Podle § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se podmínka zaplacení pojistného zpravidla považuje za splněnou i v případě, kdy zaměstnavatel pojištění na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojištění odvést. Za dobu pojištění se dle tohoto ustanovení považuje *„též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody uzavřené po podání návrhu na určení neplatnosti skončení tohoto právního vztahu trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud podle tohoto rozhodnutí nebo této dohody došlo ke skončení tohoto vztahu neplatně a pokud by jinak byla, kdyby nedošlo k neplatnému skončení tohoto vztahu, splněna podmínka uvedená v § 8; podmínka zaplacení pojistného se přitom považuje za splněnou“*. Pro účely započtení doby pojištění a uplatnění fikce zaplacení pojistného jsou tedy stanoveny dvě podmínky: 1) podle pravomocného rozhodnutí soudu došlo ke skončení pracovního poměru neplatně, a současně 2) pokud by k neplatnému skončení pracovního poměru nedošlo, trval by nadále právní vztah zakládající účast na pojištění.

pokračování

[14] Judikatura Nejvyššího správního soudu akcentuje ochranu zaměstnance v případě neplatného ukončení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, přičemž z ní plyne, že náhrada mzdy, na kterou má zaměstnanec při neplatném skončení pracovního poměru nárok, je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu pojistného, a doba účasti na pojištění od neplatného ukončení pracovního poměru je dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2004, č. j. 5 Ads 60/2003-47). Ochrana zaměstnance poskytovaná § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění spočívá v návratu zaměstnance, s nímž byl neplatně ukončen pracovní poměr, do stavu před protiprávním jednáním zaměstnavatele. Aby však mělo dané ustanovení s ohledem na důchodové pojištění význam, musí chráněný pracovněprávní vztah sám zakládat účast na pojištění zaměstnance. Nestačí tedy prokázat pouze neplatnost ukončení pracovního poměru, ale právě i existenci pracovněprávního vztahu, který zakládá účast na důchodovém pojištění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 7 Ads 234/2022-72).

[15] V této souvislosti je vhodné ve shodě s krajským soudem připomenout, že v řízení o přiznání starobního důchodu jsou základním důkazním prostředkem evidenční listy důchodového pojištění. To však neznamená, že rozhodné skutečnosti nelze prokázat jinak; je možné užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 3 Ads 89/2006-65, či ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Ads 99/2020-25).

[16] V nyní posuzované věci nejsou ve vztahu k období po 11. 10. 1999 k dispozici žádné evidenční listy důchodového pojištění či jiné podklady, přičemž stěžovatel v žádosti o starobní důchod tvrdil, že od 12. 10. 1999 do dne sepsání žádosti, tedy do 27. 5. 2019, byl zaměstnán u zaměstnavatele „Ing. I. E., Brno, IČO: X“, tedy paradoxně u sebe sama, a zároveň uvedl, že k tomuto období nepředložil žádný doklad, neboť probíhá soudní spor o platnosti o ukončení pracovního poměru. K tomu ve své žádosti dodal, že ke dni 11. 10. 1999 byl tento pracovní poměr údajně ukončen dohodou s tehdejším správcem konkurzní podstaty, JUDr. Janem Kovaříkem, avšak jeho „žaloba o podjatosti“ byla úspěšná (ve skutečnosti se jednalo o odvolání stěžovatele jakožto úpadce proti usnesení Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 17. 3. 1999, č. j. 28 K 282/94-53, jímž byl zproštěn funkce správce konkurzní podstaty stěžovatele JUDr. Karel Varga a tímto správcem byl jmenován JUDr. Jan Kovařík. O tomto odvolání rozhodl Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 19. 10. 2000, č. j. 2 Ko 87/2000-2105, tak, že výrok a zproštění JUDr. Karla Vargy funkce správce konkurzní podstaty potvrdil, JUDr. Jana Kovaříka zprostil výkonu funkce správce konkurzní podstaty a správcem konkurzní podstaty stěžovatele jmenoval JUDr. Romana Šnyrcha, Ph.D. – pozn. NSS). Z uvedeného důvodu mají být úkony učiněné JUDr. Janem Kovaříkem neplatné.

[17] Stěžovatel ovšem svá tvrzení o trvání jeho údajného pracovního poměru po 11. 10. 1999 relevantním způsobem neprokázal. Naopak z obsahu spisového materiálu, především ze stěžovatelova osobního listu důchodového pojištění je zřejmé, že stěžovatel byl pojištěn pouze do 11. 10. 1999 a dále byl již veden jako uchazeč o zaměstnání. Pokud měl stěžovatel za to, že byla doba pojištění stanovena nesprávně, bylo na něm, aby předložil či navrhl příslušné důkazy osvědčující dobu pojištění, což však neučinil, neboť jím ve správním

řízení či v řízení před krajským soudem předložené listinné důkazy tvrzené trvání pracovního poměru neprokazují.

[18] Irelevantní je v této souvislosti zejména stěžovatelův odkaz na odpověď JUDr. Aleny Javůrkové, původní správkyně konkurzní podstaty stěžovatele, která měla být dle svého tvrzení pravomocně zproštěna této funkce Vrchním soudem v Olomouci až dne 27. 11. 2000, avšak dle obchodního rejstříku byl JUDr. Jan Kovařík jako správce konkurzní podstaty stěžovatele do obchodního rejstříku zapsán již dne 20. 7. 1999 a ke stejnému datu byla JUDr. Alena Javůrková jako správkyně této konkurzní podstaty vymazána (vykonatelnost usnesení soudu o zproštění funkce správce konkurzní podstaty nebyla dle § 171 odst. 2 o. s. ř. bez dalšího vázána až na jeho právní moc). V každém případě však tvrzením JUDr. Aleny Javůrkové, že se stěžovatelem jeho pracovní poměr nerozvázala, nelze prokázat, že by stěžovatelův údajný pracovní poměr ke dni 11. 10. 1999 vůbec trval. Dané vyjádření nelze považovat za důkaz osvědčující dobu pojištění.

[19] K tvrzení stěžovatele, dle kterého by i případné ukončení pracovního poměru s ním bylo neplatné, již krajský soud zdůraznil, že stěžovatel, jak sám potvrdil i během jednání u krajského soudu, se u soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení konstatování neplatnosti ukončení jeho údajného pracovního poměru ani nedomáhal. Stěžovatel vyslovení neplatnosti ukončení svého údajného pracovního poměru dovozuje z již zmiňovaného usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19. 10. 2000, č. j. 2 Ko 87/2000-2105, jímž byl mj. dosavadní správce konkurzní podstaty stěžovatele, JUDr. Jan Kovařík, zproštěn své funkce z důvodu pochybnosti o jeho nepodjatosti (jeho dovolání proti tomuto výroku zmiňovaného usnesení vrchního soudu bylo zamítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2003, č. j. 29 Odo 552/2001-2615). Z toho však nelze nic dovozovat o platnosti případné dohody o ukončení údajného pracovního poměru stěžovatele. Zmiňovanými rozhodnutími Vrchního soudu v Olomouci či Nejvyššího soudu nebyla otázka trvání pracovního poměru stěžovatele vůbec řešena, proto je nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, tedy za pravomocné rozhodnutí soudu v občanském soudním řízení o neplatnosti skončení pracovního poměru. Nebyla proto splněna již první shora vymezená podmínka pro účely započtení doby pojištění a uplatnění fikce zaplacení pojistného, takže by bylo nadbytečné zabývat se podrobně tím, zda byla případně splněna druhá zmiňovaná podmínka, tedy trvání právního vztahu zakládajícího účast na pojištění, byť je zřejmé, že stěžovateli mohl jen stěží vůbec platně vzniknout pracovní poměr u něho samotného.

[20] Krajskému soudu lze vytknout, že v napadeném rozsudku operoval s neexistující „společností Ing. I. E.“, resp. „společností IČO X“, avšak, jak vyplývá z výše uvedeného, toto jeho pochybení nemělo žádný dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že posuzovaná kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť se nejedná o otázky, které dosud nebyly řešeny judikaturou, byly řešeny rozdílně, případně vyžadovaly učinit judikaturní odklon, a nejde tedy ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

pokračování

[21] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy v takovém případě opírá o § 60 odst. 1 a v daném případě rovněž § 60 odst. 2 (nikoli však odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, nicméně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti vůči neúspěšnému stěžovateli jí dle § 60 odst. 2 s. ř. s. nenáleží.

[22] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupkyně stěžovatele, advokátka JUDr. Romana Lužná, byla stěžovateli ustanovena usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2022, č. j. 5 Ads 390/2021-22. Nejvyšší správní soud tak přiznal ustanovené zástupkyni odměnu ve výši 2 000 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bodem 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), paušální náhradu hotových výdajů za tyto úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a částku odpovídající DPH 21 %, celkem tedy 3 146 Kč. Tato částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. října 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu